St. 5. V Gorici, 31. januarja 1889. Tečaj XXI

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.40
Pol leta . . . . . „ 2.20
Četvrt leta . . . . . „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „*poslanicah*“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za veče črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah na Starem trgu in v Nanski ulici in v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah h. št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu Via Mercato 12, naročnina pa opravništvu „Soče“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravništvu.

✝

Cesarevič Rudolf.

Pretužna vest širila se je včeraj popoludne kakor blisk po našem mestu. Vse je popraševalo, ali je res, kar se pripoveduje, kar se razširja, kar krči srca zvestim državljanom. Dolgo ni bilo pravega odgovora, zanesljive vesti; a znamenja so kazala, da prej ko ne je to res, in slednjič navajali so se brzojavi, ki so jasnimi besedami naznanjali zasebnikom prežalostno resnico.

Cesarevič RUDOLF se je ponesrečil na lovu. V ponedeljek popoludne odpeljal se je s spremstvom na lov v Maierling pri Badenu. V torek čutil se je nekoliko slabega ter je šel prej k počitku. V sredo zajutra našli so mrtvega; umrl je za srčnim mrtudom.

Cesarevič RUDOLF je bil rojen 21. avgusta 1858 v Schönbrunnu pri Dunaji ter je dobil imena Rudolf, Franc, Karol, Jožef. Poročil se je 10. maja 1881 z belgijsko princesinjo ŠTEFANIJO, rojeno 21. maja 1864. Iz tega zakona rodila se je 2. septembra 1883 nadvojvodinja ELIZABETA, Marija, Henrijeta, Štefanija, Gizela.

Cesarevič RUDOLF bil je edini sin slavno vladajočega presvitlega cesarja FRANCA JOZEFA I in presvitle vladarice ELIZABETE ter po postavi določen naslednik za najvišji prestol.

Ker presvitli cesar nima drugega sina, preide dedna pravica do avstrijskega prestola na starejšega brata, ki še živi, nadvojvodo KAROLA LUDOVIKA.

Najstarši brat presvitlega cesarja bil je nadvojvoda Ferdinand, MAKSIMILIJAN, Jožef, rojen v Schönbrunnu 6. julija 1832, ki je umrl kot cesar mehikanski 19. junija 1867. Za njim je nadvojvoda KAROL LUDOVIK, Jožef, Marija, rojen v Schönbrunnu 30. julija 1833, poročen 4. novembra 1856 z Margaretô, hčerjo kralja saksonskega, rojeno 24. maja 1840, umrlo 15. novembra 1858; drugič poročen z Anuncijato, hčerjo kralja Ferdinanda II. sicilijanskega, rojeno 24. marca 1843, umrlo 4. maja 1871; tretjič poročen z Marijo Terezijo, hčerjo portugalskega kraljiča Don Miguela, 23. julija 1873. Najmlajši cesarjev brat nadvojvoda LUDOVIK VIKTOR, Jožef, Anton, rojen 15. maja 1842 na Dunaji ni poročen.

Nadvojvoda Karol Ludovik ima več sinov. Najstarši je nadvojvoda FRANC FERDINAND, ki se je odpovedal dedni pravici do avstrijskega prestola, da je mogel podedovati naslov in premoženje umrlega vojvode modenskega, čegar ime zdaj nosi. Drugorojeni sin nadvojvode KAROLA LUDOVIKA in s časom bodoči cesar avstrijski je nadvojvoda OTON, poročen z Marijo Josipino, hčerjo kneza saksonskega Jurija, ki ima sina KAROLA FRANCA, rojenega 17. avgusta 1887.

Prežalostni dogodek razširil se je bliskoma po vsi državi ter vtopil srca vseh državljanov v največjo žalost radi zgube presvitlega prestolonaslednika in radi neizmerne žalosti, s katero polni ta nezgoda preblaga srca Njih Veličanstev presvitlega cesarja in presvitle cesarice in vse cesarske rodovine.

Bog, ki je Avstriji vedno pomagal, naj pomaga tudi zdaj prenašati ta hudi udarec, naj tolaži sè svojo milostjo presvitlo rodbino cesarsko, naj obrne tudi neizmerno nezgodo v svojo slavo ter naj bo še dalje slavne habsburške države mogočni pokrovitelj.

Mnogojezični narodi širne Avstrije spričujejo tudi zdaj, kakor pri vsaki prejšnji priliki, svojo neomahljivo udanost in zvestobo do presvitle cesarske hiše, svojo neomejeno ljubezen in spoštovanje do presvitlega cesarja in vse cesarske rodbine.

Spomnivši se živih, spomnimo se tudi umrlega in molimo zanj, da bi mu Bog dal uživati večno veselje, katero je pripravljeno vsem, ki Boga ljubijo. Po končanem zemskem boji je to edino, kar mu moremo podariti v znak ljubezni in udanosti. Molimo torej za dušo Njegovo v obilni meri, da bo gledala obličje dobrega Očeta.

Slovenci. - Italijani.

O slovenskem šolskem društvu sv. Cirila in Metoda pisal je nekdo v „Neue freie Presse“, da dobiva podporo z Ruskega, da njega voditelji so v zvezi z ruskim grofom Ignatijevim, ki je predsednik vseslovanskemu društvu v Petrogradu, in enake reči. To vest je goriški liberalni list po svoji dolžnosti prevel in podal svojim čitateljem. „Pressin“ dopisnik je datoval svoj dopis iz Gradca; a z enakim razlogom bi bil lahko zapisal iz Trsta, kajti začetek ima v Berolinu. Pritožbe o panslavizmu v južnih slovanskih deželah in o nevarnosti, ki preti Avstriji po neki stari liturgiji, imajo najiskrenejše zagovornike v Berolinu in krepke pospešitelje v Primorji. V Primorji ni nič nenavadnega, da naseljen in plačan tujec gre po par mesecev na leto v Berolin dihat krepkejši zrak nego je pri nas.

Kakor o slovenskem šolskem društvu, tako so poročali nemški (saksonski) listi v dopisih iz Berolina o češki „Šolski Matici“, da je dobila 30.000 rubljev iz Rusije. Vsled postopanja društvenega predsedništva morali so listi v Nemčiji preklicati ono vest in preklic prinesli so tudi listi na Češkem in na Moravskem. A vkljub temu pripovedoval je neki vseučiliški profesor dr. Knoll nedavno v nekem društvu to bajko, češ: nekaj se vender prime. In to pripoveduje ud nemškega šulferajna, o katerem je javno znano in česar nikdo ne taji, da dobiva podporo iz Berolina. Če ni greh dobivati podporo iz Berolina, zakaj bi bil greh dobivati jo iz Petrograda, katera se pa v resnici ne dobiva?

Da je stvar o slovenskem šolskem društvu le izmišljena, nam pač ni treba poudarjati; a opozoriti moramo svoje čitatelje na dvojno mero, s katero merijo naši nemški in italijanski narodni nasprotniki. Kar je za nje po njih mislih navavno, to je za Slovana prepovedano in nepostavno. In ko nimajo takih fakt ali dejanj, kakeršna opisujejo, jih pa izmišljajo in trobijo med svet, da bi slepili lahkoverne ljudi. Dotično številko „N. fr. Presse“ poslali so bajo naši prijatelji tudi nekaterim višjim duhovskim krogom.

Toliko o Slovencih. Kaj pa o italijanskem šolskem društvu „Pro patria“? O tem nočemo ničesa ni izmišljati ni soditi, ampak hočemo samo poročati po „Slovenci“, kaj je pisal o tem društvu, ki je nekaterim politikom v Primorji toliko priljubljeno, katoliški italijanski list „Il Nuovo Osservatore Cattolico“. Isti članek prinesli ste i „Katolička Dalmacija“ ter „Naša Sloga“, ki imate duhovnika urednika, kakor „Slovenec“ in navedeni italijanski list. Oni „Osservatorov“ članek (dopis z Dunaja) se glasi:

„Ko je bilo na Dunaji zborovanje katoliškega „šulvereina“, bil je v Trstu občni zbor društva „Pro patria“. Katero „patrie“ ali domovine? Jaz ne umejem. Italijani, ki živé v južnih pokrajinah cesarstva, bojé se, da bi jih napale narodnosti, med katerimi živé. Združili so se v društvo, kateremu je središče v Roveredu, a širi se po Tirolskem, Goriškem, Istri, Primorji in Dalmaciji. To društvo hoče ustanavljati in vzdržavati italijanske šole v imenovanih deželah. To bi bilo vse pravilno in pravično, da namreč váruje svojo narodnost. Društvo je priznala tudi avstrijska vlada, ker je urejeno po njenih postavah. Ali to društvo je v svojem bistvu politično, deluje sicer na meji cesarstva, središče pa ima v Bologni, je odvisno od odbora, kateremu je duša pesnik „Satane“, profesor Carducci. Pri zadnjem zboru v Trstu so s svojimi jeremijadami tožili, koliko jih zatirajo. Toda čisti namen iredentizma (Te besede nismo zapisali mi, ampak italijanski katoliški list in po njem „Slov“. Ur. „Soče“.) so pokazali pri gledališki predstavi. Ne vtikam se v politično stran društva, ker to je njegova stvar, nego rečem resnico, da me strese greza, ko pomislim, da društvo, ki je polno duha Carducijevega in njegovih tovarišev, na vnanje kaže, da dela za vzgojo v ljudskih šolah. Kar pa je najžalostneje, je to, da so členi tega društva zaslepljeni katoliki in duhovniki, ki je podpirajo z novci. Mi katoliki moramo zavzeti jasen položaj, sicer postanemo sredstvo, s katerim si liberalci pomagajo do svojih namenov. Morda sodim krivo, pa mislim, da bi iskreni katoliki, posebno duhovniki, ki so člani društva „Pro patria“, morali dobro izprašati svojo vest in pomisliti, da morejo s svojim vzgledom zvoditi neoprezne ljudi v mrežo društva, kateremu je morda vzdržavanje italijanskega jezika jeden namen, a ne poglavitni. Pomislite, da so načelniki tega društva največji liberalci, vi pa veste, kaj to pomeni. Velika je torej potreba, da nam Bog razsvetli pamet“. „Slovenec“ je dodal: Tako piše imenovani italijanski katoliški list, ki je v jezikovnem oziru gotovo nepristranski, ker ga urejujejo pravi italijanski rodoljubi. Torej naj dobro pomislijo nekateri duhovniki in dobri katoliki, ki podpirajo sovražnike cerkve, kakoršni so Crispi, Carducci in njihova liberalna stranka.“

Dopisi.

V Gorici, 30. januarja. — Zopet nam je beležiti lepo veselico „Slov. bralnega in podpornega društva“, ki je združila v prostorih goriške Čitalnice mnogo občinstva iz mesta in nekoliko tudi z dežele. Počastili so veselico razen predsednika deželna poslanca dr. Al. Rojic in Andrej Kocijančič, c. kr. notar Josip Kavčič, župan Klančič, denarničar Anton Eržen, trgovec z žitom Janez Kavčič, krojaški mojster Martin Poveraj, trgovca Likar in Presl, klobučar Anton Fon, krčmarji Janez Reja, Jožef Fon, Tomaž Kranjec, štacunarji Andrej Drašček, Janez Kante, Andrej Kuštrin, trgovec Janez Drufa, krojoča Noviča, hišna posetnika Bajt, Dovgan ter mnogi drugi rodoljubi iz mesta.

Program se je vršil pod izvrstnim vodstvom

čitalničnim. Pevovodja Iv. Mercina izvežbal je svoj mešani zbor tako odlično, da so bili poslušalci globoko ganeni lepega petja ter da so se morale vse točke ponoviti. Ipavčeve skladbe so znane, ušesu prijetne in narejajo najboljši utis na poslušalca, posebno kadar jih poje izurjen zbor, kakor se je godilo pri tej veselici. Viharno odobravanje prouzročila je skladba „Dekliška tožba“ Iv. Mercine, ki se je morala ponoviti, ker je s svojimi milimi glasovi za ženski zbor in z otožno mirnim napevom občinstvu jako ugajala. Skladatelj moral je stopiti sè svojimi pevkinjami na oder, da je zadostil burnemu zahtevanju navzočih, ki so mu izrazili svojo največjo zadovoljnost sè skladbo in ž njeno izvršitvijo.

Dvospev „Čevljar in krojač“ bil je na svojem mestu ter je zbrano občinstvo močno zanimal. Sledila mu je občna hvala, kakeršno je zaslužil v polni meri. Ern. Klavžar imel je do društvenikov podpornega društva jako zanimiv in poučen govor. Škoda je le ta, da ga niso vsi slišali, ki bi se lahko iz njega kaj naučili, ker niso bili navzoči. Povedal je in razložil, kako naj bo stavek „Mi smo mi“ izraz one samozavednosti in neupogljivega prepričanja ter ravnanja po tem prepričanji, katero pričakuje in zahteva narod od svojih vernih sinov. Slednjič je povabil društvenike, posebno mlajše med njimi, naj se oglasè za pevsko in diletantsko šolo, katero misli odbor ustanoviti svojim društvenikom. Uže med govorom pritrjevalo je občinstvo pogosto spretnemu govorniku; a h koncu donela mu je tolika hvala, da je moral stopiti z nova na oder.

Mlada igralka, gospodična I. Klavžarjeva, izvstrne učiteljice učenka, igrala je z g. Fonom štiriročno skladbo Ferronovo na glasovir tako neprestrešano, mirno in natančno, kakor da bi bila uže stara znanka društvenih veselic in glasovira. Prsti so ji tekali po glasoviru, kakor da je igra za šalo in ne za res, ter izvabljali glasove v taki lepi sestavi in s takim občutnim izrazom, kakor si ga je skladatelj mislil, ko je pripenjal svoj duševni izvod na beli papir. Občinstvo je pazljivo poslušalo in gledalo mlado igralko med igranjem ter ploskalo jej prav živahno, ko se je povračala na svoje mesto. Čestitamo lepemu napredku nadarjene gospodične in društvu, kateremu je igrala.

Sledila je šaloigra „To sem bil jaz“, katero so predstavljali čitalnični diletanti pod vodstvom svojega režiserja ali ravnatelja. Ni nam treba omenjati, da se je vršila igra prav dobro, da je bilo občinstvo ž njo jako zadovoljno, in da pohvale ni bilo ni konca ni kraja, kajti od znanih čitalničnih diletantov se drugo ne da pričakovati. A omeniti moramo, da uže med igro iskala je notranja zadovoljnost izraza na zunaj in da so sledila pogosta odobravanja pri pojedinih prizorih, ki so se viharno ponavljala, ko je bila igra pri kraji. Presrčna hvala diletantom in pevcem, ki so napravili podpornemu društvu tako lep in prijeten večer.

Veselega srca zapustil je vsakdo dvorano in ni mu bilo žal, da je prišel. Mnogi so odšli domov, a mnogi ostali so še skupaj v spodnji Marzinijevi dvorani. Lepa pesem in prijazna beseda oveseli človeka, da ne vé, kako mu čas teče; zato pravi neki imeniten mož, da srečnemu ura ne bije. Bilo je kesno, ko se je družba razšla.

V Ajdovščini. 28. januarja. — V nedeljo 27. t. m. imelo je tukajšnje „Delalsko podporno društvo“ svoj redni veliki zbor. Iz blagajnikovega poročila razvidimo, da društvo prav lepo napreduje.

Vseh udov šteje blizu 200, kateri so vplačali v letu 1888 skupaj 1014 gl. 20. kr.

Denarne podpore je plačalo društvo 503 gl. 31 kr. Na obresti je naložilo in javnih papirjev kupilo za 1203 gl. 18 kr.

Vseh dohodkov je 2281 gl. 46 kr., stroškov 1909 gl. 85 kr., torej saldo v gotovini 374 gl. 61 kr.

Društveno premoženje se je v teku leta 1888 pomnožilo za 538 gl. in znaša konec leta 1888 3786 gl. 12 kr.

Voditeljem društva je bil izvoljen na novo g. Angel Casagrande, tajnikom g. Anton Bianchi in blagajnikom g. Anton Terčelj. Imena novega odbora so nam poroštvo, da bo društvo nadaljevalo sedanjo pravo in uspešno pot. Na zdar našemu zaslužnemu društvu in njegovemu vodstvu!

Čepovan, dne 29. jan. — Ni veliko, a vendar na desetletno delovanje ozira se letos „Katoliško politična čitalnica“ v Čepovanu. Delovala je na podlagi svojih pravil za vero, dom, cesarja. Občni zbori, shodi, resolucije, peticije, poduki in veselice služile so društvu v dosego namena.

Društvo se ne ponaša z velikimi uspehi, raduje se pa svojega delovanja, ki je budilo narod ter branilo mu pravice verske, narodne in ustavne. Malo je storilo naše društvo; a ko bi v vsakej enakej občini enako društvo enako delovalo, bilo bi stalno naše versko, narodno, ustavno in gmotno stanje za spoznanje boljše nego je.

Naslanjajoč se na naravne in ustavne pravice borili smo se z lastnimi močmi, upajoč v potrjeno resnico, da tistemu pomaga Bog, ki pomaga si sam. Dne 3. februarja praznovali bomo desetletnico naše „Kat.-polit. čitalnice“ s slavnostnim občnim zborom in z besedo. Vse ude in prijatelje našega društva spoštljivo vabimo k tej slavnosti, zahvaljujoč se iskreno vsem tistim sorojakom, ki so v preteklem desetletji kazali nam svoje sočutje in delili pomoč. Naj nam bodo naklonjeni tudi v bodočnosti!

Beseda dne 3. februarja ob 5. zvečer vršila se bo po sledečem sporedu. 1. Kantata k desetletnici, zl. *** 2. Slavnostni govor. 3. „Domovini“, zl. F. S. Vilhar. 4. Deklamacija. 5. „Milka“, zl. — ? 6. Igra: „Oče naš“. 7. „Brambovska“, zl. Foerster. 8. „Zgubljena listnica“, prizor iz dijaškega življenja. 9. Srečkanje. K obilnej udeležbi spoštljivo vabi

Odbor.

Iz Avč, 30. januarja. — Uže mnogo dopisov vrgla si mi, draga „Soča,“ v koš, ker najbrže nočeš, da bi svet vedel, kako se pri nas „regira“ ali vlada. Upam, da današnji dopis ne pojde po poti prejšnjih, ampak da ga objaviš po dolgem času, odkar si me zadnjič uslišala. Naznaniti hočem le konec naše občinske vlade in pa nekatere poteze iz njenega življa v zadnjih časih.

Znano je vsemu svetu, ki se je hotel o tem poučiti, da v naši občini smo tapeli zadnje leto veliko pohujšanja, prepira in obrekovanja. Kako je to začelo z ženitvijo, kuhinjsko vodo, cerkovništvom itd., nočem na dolgo razpravljati, ker bi se morda komu stvar zdela premalenkostna. Omenim naj le to, da pri teh in drugih resnih in za občino važnih vprašanjih se gospod župan ni držal mnenja naših starašin.

Naše starešine je grelo, da morajo imeti tako svojeglavnega načelnika, ki si ne dá nič dopovedati in nič dokazati, ter da morajo požirati vse samozavestne in oblastne besede, katere se je bil naučil g. župan. To samooblastno postopanje županovo moralo je starešine tem bolj oprezne storiti, ker so vedeli, da vsa občina je za njimi.

Ko niso mogli več prenašati „regirenge“, kakeršno je gospod župan uvedel, odpovedali so se danes starešinstvu: oba podžupana, vsi namestniki in vsi starešine razen enega, katerega ni bilo pri seji. Zdaj je gospod župan ostal general brez vojske; bomo videli, kako bo zdaj skazoval svojo oblast, ko ga ne bo nikdo oviral, naj jo rabi tako ali tako.

Ako bi bil gospod župan poslušal glas vseh občinarjev in svojega starešinstva, polegel bi se bil vsaj deloma prepir, ki bega našo občino uže nad leto dnij. A on je težave še množil, kjer koli so se pokazale. Vedno se je vtikal v cerkvene zadeve, kuhinjsko vodo, mežnarstvo, vikarjevo plačo, kakor da bi to njega kaj brigalo, in sicer tako, da so morali njegovi nasveti in zahteve le nevoljo buditi med občinstvom.

Avčani vemo, da prečastiti gospod vikar je namestnik Kristusov, k nam poslan, da bi nam v vsem dajal lep izgled, da bi nas učil krščanske resnice, da bi nas vedil po poti, ki vede v večno življenje, da bi nam bil pravi dušni oče in dober pastir, ter da za njegovo delo in trud ga moramo spodobno vzdrževati. Ali to smo tudi vedno storili in sicer še več nego nas veže stroga dolžnost.

Kar ima gospod vikar pisano v svoji fasiji, odrajtujemo mu, kakor v vsaki drugi občini. Ker pa smo spoznali, da postavna vikarjeva plača ni prevelika, sklenili smo pred več leti, da mu bomo dajali kot prostovoljni poboljšek še marsikaj drugega, kar mu tudi v resnici dajemo. A glejte našega župana. Najprej je hotel, naj vikariju uredimo plačo, katera je že urejena; potem je hotel, naj bi tisti sklep o plači vikarjevi, katero plačujemo, sprejeli v postavno fasijonirano plačo. Starešine so se temu po pravici ustavili, kajti če se sprejmo sedanja prosta bira v plačo, odtegnejo vikariju to, kar dobiva iz verskega zaloga, in tako urejenje plače bi ne bil poboljšek, ampak poslabšek. Zdi se, da župan — prigovarjan od druge strani — je pri vsem tem odposlal oni sklep zdaj po 12 letih v potrjenje, ker ne ve, da oni sklep je bil vže davno ovržen po deželnem odboru goriškem meseca julija 1877 in da je tedaj brez veljave.

Kdor opazuje tako postopanje gospoda župana, pač ne more drugače misliti, nego da je to občini v kvar za dolga, dolga leta. Ako se vikarju plača zniža, kakor zahteva župan sè svojimi nasveti, je gotovo, da bo občani teže dobivati duhovna. In gospod župan naj ne zameri, ako mu rečemo, da nekdo se hoče z njegovo pomočjo nad občino maščevati s tem, da bi vikarju plačo pokvaril in s tem dosegel, da bi Avčani težje duhovna dobivali. Vsaj smo slišali v Avčah in drugod besedo: „Jaz bom skrbel, da ne dobite duhovna.“ Očividno bi „urejena“ plača k temu pomogla. Zato se občinarji in starašine temu upirajo. Zato so starašine položili svoje mandate ter naznanili vse c. k. namestniku v Trstu.

Politični razgled.

Zabeležiti hočemo, če tudi že na drugem mestu o tem govorimo, tudi v „Političnem razgledu“ prežalostno, vse kroge obširne Avstrije in tudi po drugem svetu pretresujočo vest: Nj. Visokost cesarjevič prestolonaslednik avstrijski Rudolf ni več med živimi, je mrtev; umrl je, kakor se glasi sinoči došla telegrafična vest in

---

LISTEK.

Matične knjige za l. 1888.

Letos praznuje „Slovenska Matica“ v Ljubljani petindvajsetletnico svojega obstanka.

Še ni dolgo, odkar smo čitali po slovenskih listih mnogo zaslužene in nezaslužene graje o tem prvem in tudi jedinem literarnem zavodu slovenskem. Od takrat se je „Slov. Matica“ zelo zboljšala in je od leta do leta očividno napredovala. Za lansko leto nas je razveselila sè štirimi knjigami najrazličnejšega sedržaja, vkupe čez 60 tiskovnih pol, in to za sama 2 goldinarja letnine! Več se pri naših razmerah ne more ne želeti ne zahtevati; in čudno je, da ima „Sl. Matica“ pri vsem tem le 1710 članov (med njimi 312 utemeljiteljev), ko bi jih vendar lahko imela vsaj trikrat do štirikrat toliko. Res je, da se število njenih društvenikov od leta do leta množi, da je njej prirastlo lani 83 članov, ali to je še vse premalo, to gre še vse prepočasi, ako pomislimo na število slovenskih razumnikov in izobraženih narodnjakov, še celo pa, ako primerimo to številice z množino članov „Hrvatske Matice“ v Zagrebu ali pa z našo ponosno „Družbo sv. Mohora“.

Zares, velika škoda, da so se Slovenci za ta svoj književni zavod tako malo zauzemali. Že sam narodni ponos moral bi Slovence spodbujati, da bi to društvo mnogo izdatnejše podpirali, kakor ono po vsej pravici zaslužuje. Sedržaj Matičnih knjig je na vse strani in za vsak stan jako mičen, vsi njih spisi so popolnoma izvirni in tudi strogo znanstveni. Zato bi bil že najskrajnejši čas, da bi se Slovenci iznebili starih predsodkov o „Sl. Matici“ in da bi jo vsaj za naprej marljivejše in izdatnejše podpirali.

Za lansko leto je podarila „Sl. Matica“ Slovencem naslednje knjige:

I.) Letopis, kateri ureduje že drugo leto prof. dr. L. Požar. V njem nahajamo naslednjo vsebino: Božidar Raič (sp. dr. K. Glaser); Kaj človeštvo prideluje in uživa, II. del (sp. dr. J. Vošnjak); Iv. Fr. Gundulić (sp. A. Trstenjak); Slovenske národne vraže in prazne vere, dalje (sp. J. Navratil); Jožef Lamberg (sp. Iv. Steklasa); Kakšnih odnošajev nahajamo na slov. Štajerji glede zemlje in prebivalcev (sp. M. Cilenšek); Bibliografija slovenska (sp. I. Tomšič) in „Letopis“ „Matice Slovenske“ (sp. društveni tajnik Evg. Lah). Torej vse samo znanstveni in zelo poučljivi spisi iz slovenske zgodovine in geologije, iz narodnega življenja, iz življenja slovenskih junakov in zaslužnih mož, iz obče človeškega življenja itd. O napredku slovenske književnosti podučujeta nas prav vestno in točno g. I. Tomšič in g. E. Lah, ki marljivo beleži vse znanstveno delovanje naše Matice.

II.) Slovenci in l. 1848. To znanstveno in vročim patrijotizmom napisano delo opisuje nam živo narodno gibanje, ki se je porodilo vsled februarske revolucije l. 1848 tudi med Slovenci. Tu čitamo o prvih narodnih društvih, na prvem mestu o „Slovenskem društvu“ v Ljubljani, katerega jedini še živeči član je gosp. ministerijalni tajnik M. Cigale na Dunaju. Nadalje opisuje nam g. prof. Apih graško „Slovenijo“ in druga slična društva v Gorici, Trstu, Celovcu in na Dunaju. Prva skrb slovenskih prvakov bila je tedaj, da razvijejo posebni narodni program in ta program naglašali so slovenski poslanci tudi v državnem zboru na Dunaju (po poslancu dr. Kovaču). Zelo zanimivo je, kako so Slovenci agitirali proti pangermanskemu zboru v Frankfurtu, kjer je poslanec Marek iz Sevnice predlagal, naj se zbor v tem zmislu izjavi, da se ima „vsem nenemškim narodnostim takratne Nemške zveze zajamčiti njih jezik v družini, šoli, cerkvi, literaturi in v upravi.“ K temu je predlagal poslanec Hlubek iz Gradca, naj se to zajamči v obliki proklamacije do vseh nenemških narodnosti. Ali ustavni odsek je odklonil oba ta dva predloga in tako se je samo v zapisnik seje uvrstila ta izjava, za katero je glasoval celo jeden naših največih sovražnikov: grof Anton Auersperg! — Tako Slovencem od vse 40 letne borbe ni ostalo drugo, nego le žalobni spomini.

kakor listi že danas na kratkem omenjajo, nenadoma najbrže za kapjo (mrtudom) v Maierlingu pri Badenu, kamor se je bil odpeljal na lov. Kot vzroki nagle smrti raznašajo se še drugi; kaj je na tem resnice, za zdaj ne vemo. Mrtev je tedaj edini sin, ki bi imel po smrti svojega očeta, sedanjega našega presvitlega cesarja, zasesti avstrijski prestol, in ker je umrl, ne da bi se mu bil porodil sin, zato bode vsled „pragmatične sankcije“ Karola VI. cesarju v vladanji nasledoval njegov najstarejši brat Karol Ludovik, oziroma njegovi možki nasledniki.

Vsled tega prežalostnega dogodka potihne vsa druga notranja politika. Kedo se bode sploh zmenil za državni zbor, ki se je včeraj zopet sešel, in če bode sploh svoje seje nadaljeval pred cesarjevičevim pogrebom. Tudi ropot, rožljanje, upitje, poulično razsajanje ogreskih levičarjev in visokošolcev proti vojaški postavi drugi svet za nekaj dni malo briga.

Ogerski ministerski predsednik Tisza je z vsem svojim uplivom in pritiskom venderle primoral državni zbor, da je s še precejšnjo večino sprejel načrt nove vojaške postave kot podlago nadrobni razpravi. Ali koliko je imel minister dela in truda, da se mu cela njegova stranka ni razkrpala? Tisza je sicer zmagal, ali ta njegova zmaga zna biti Pirrhova zmaga, ker stranka njegova se je jela rušiti, ker veljavni poslanci in do sedaj najtesnejši prijatelji Tiszini so iz njenega kluba izstopili. Tisza, ki je bil še za Deaka načelni nasprotnik skoraj vsakemu vladnemu predlogu, je zdaj najbolj občutil, da je veliko lože biti v opoziciji, vsak vladen predlog kritizirati, kakor pa sedeti na ministerskem stolu in zagovarjati, kar se mu narekuje. Poslanci, ki so za vladni načrt glasovali, si niso upali po seji niti na ulico, ker tu jih je čakala razburjena in od nekatere strani tudi nahujskana ljudska množica, ki je napadala iz dvorane došle poslance z upitjem, kričanjem, nazivanjem in pljuvanjem; Tisza sam moral jo je po stranskih vratih popihati iz dvorane. Nekateri so namreč sè svojim nekdanjim postopanjem izzivali duhove, katerih sedaj ne morejo več ukrotiti.

Naš vsevedni „Corriere“ je prinesel v svoji zadnji številki novico, da namerava Italija za slučaj, ko bi nastala vojska med Avstrijo in Rusijo, kar na enkrat poslati celih 5 vojaških korov — to ni malo — Avstriji na pomoč; in ti kori bi šli čez Červinjan, Gorico itd. v Galicijo na rusko mejo prelivat kri za — Avstrijo. Nam pa se pozdeva, da naj Italija, če že hoče biti prava zaveznica Avstriji, one vojaške kore doma ohrani in naj prej kroti tiste rogovileže v Rimu in po drugih mestih, ki javkajo, da ima Avstrija še vedno nekaj neodrešene italijanske zemlje. Pa naš „Corriere“, ki vender rajši čita italijanske kot prave avstrijske liste, morda ne ve ali noče vedeti, kaj se je vse govorilo, delalo in počenjalo zadnje dni v Rimu proti Nemčiji in Avstriji?

General Boulanger je preteklo nedeljo pri volitvi v Parizu zmagal in bil voljen z ogromno večino proti kandidatu, katerega so podpirale vse druge republikanske stranke. Vse ugiba, kake posledice bode imela ta izvolitev za Francosko in drugi svet. Mož, ki se do sedaj ni odlikoval niti kot poseben politik niti kot zveden in genijalen general, postal je s to izvolitvijo prva oseba na Francoskem. Ministri so kar glavo zgubili, edini predsednik republike Sadi-Carnot ostal je še hladnokrven. Boulanger pred vsem zahteva razpust sedanje narodne skupščine in preustrojbo ustave. Kako jo hoče preustrojiti, tega natanko ni še določil. Vse se zdi, da je Boulanger zato zmagal, ker sedanji republikanci, ki imajo vajete v rokah, bolj skrbé za-se kakor za blagor ljudstva in za zunanji prospeh republike in pa ker so zanj glasovali večinoma tudi monarhisti in bonapartisti, ki so pa že načelni nasprotniki vsake republikanske ustave.

Domače in razne vesti.

„Goriška ljudska posojilnica,“ registrovana zadruga z omejenim poroštvom, bo imela svoj letošnji občni zbor v četrtek 7. februarja ob 11. uri predpoludne v društvenih prostorih, Via Ascoli, h. št. 1. v pritličji z navadnim dnevnim redom, kakor je razvidno iz vabila v današnji številki. Pri tej priliki opozarjamo društvenike na sledeče določbe društvenih pravil. §. 34. Vsak društvenik ima pravico glasovati pri občnem zboru pri vseh v §. 33. navedenih točkah ter ima vsak opravilni delež 1 glas, vendar ne sme imeti noben društvenik več, kakor 10 glasov. Tuji, bolni in ženskega spola društveniki ali skupne osebe smejo dati zastopati se po drugih društvenikih. §. 35. Občni zbor sme veljavno sklepati, kadar je zastopan najmanj 10. del denarja, vloženega v opravilnih deležih. Ako bi tega ne bilo, mora se razpisati v 3 tednih drugih občni zbor, kateri sme brezpogojno sklepati. Sklepa se z nadpolovično večino glasov. Volitve se vršijo po listih. §. 36. Vsak društvenik sme v občnem zboru staviti predloge, kateri niso na dnevnem redu. O teh predlogih pa občni zbor ne sme takoj sklepati, ampak ima le odločevati, ali se imajo izročiti posebni komisiji, oziroma nadzorstvu, da o njih poroča pri prihodnjem občnem zboru ter da se postavijo na dnevni red.

Drobne novice. — Dne 29. t. m. umrl je v Gorici Franc Sušek, župnik v pokoji. Rojen 5. oktobra 1833 v Gorici, bil je v mašnika posvečen 21. sept. 1857 ter je služboval kot župnik mnogo let na Bukovem in v Renčah. Zadnja leta je bil popolnoma obnemogel. — Isti dan umrl je v tukajšnji bolnici Janez Juri, duhovnik videmske nadškofije. — V seji dež. š. sveta dne 30. t. m. sestavila se je terna za mesto kateheta na tukajšnji c. k. deški vadnici tako, kakor smo naznanili v številki 1. letošnje „Soče“ z dne 4. januarja. Naša beseda je potrjena! — Aibanci pod turško vlado, na jugu od Dalmacije in Črne gore, dobijo katoliškega škofa v Lorencu Petrisu pl. Dollamaro iz Cresa, ki je bil do sedaj častni kanonik krškega (Veglia) kapitularjev iz naše cerkvene pokrajine. Čestitamo. — Č. g. Štefan Valentinčič preseli se prihodnjo sredo iz Gorice in prevzame vikarijsko službo v Velikem Dolu, kjer ga je ljudstvo presrčno sprejelo, ko je prišel pretekli ponedeljek na ogled. — Č. g. vikar v Kronbergu bo poučeval vsled sklepa mestnega šolskega sveta goriškega, kršanski nauk v mestni ljudski šoli na Ajsevici po tri ure na teden in bo dobival 150 gl. odškodnine na leto. — Mestne volitve v Gorici bodo najbrže uže meseca marca, kakor zahteva mestni štatut in starašina g. Fr. Marzini. Poroča se nam uže o pripravah za ta važni politični dogodek. — Martin Pervanje v Idriji na Bači daroval je študentovski kuhinji 3 gl., dekliški šoli in otroškemu vrtu v Gorici 4 gl.; Franc Hafner v Gorici otroškemu vrtu (za božičnico) 2 gl. Hvala! — Čitalnica goriška opusti plesni venček, ki je bil določen za 2. dan februarja radi smrti cesarevića Rudolfa. — Evgen baron Ritter izdal je knjižico, v kateri računi, koliko bi utegnila nesti furlanska železnica (4%), ako bi se zgradila. O tem v prihodnji številki.

Iz Brd 29. januarja. — Danes dva meseca, ko je prišel naš presvitli vladar slavit svojo 40 letnico v Miramar, rodila se je „Slovenskemu jezu“ sestrica, in vzvišeni gospod c. k. namestnik v Trstu zapisal jo je v bukve obstoječih: ime ji je dala gospoda „Briska podružnica svetega Cirila in Metoda.“ Ta bo spominek cesarjeve slavnosti v Brdih. Bog in narod jo ohrani mnogo let!

V Kožbani smo pozdravili dne 23. t. m. novodošlega gosp. kurata Jožefa Goljo ter poslovili se od prijaznega patra Gelazija, ki je bil tej kuraciji priljubljen administrator tri cele mesece. Bog daj obema doživeti mnogo srečnih let!

Poziv. Lansko leto izdal in založil sem „Velikonočne pesmi,“ katere sem v enem mesci vse razprodal. Ko so se še oglaševali naročniki, nisem jim mogel več ustreči. Ako bi se pa letos do 1. marca po dopisnici oglasilo 20 naročnikov, izdam one pesmi v II. natisu. Janez Laharnar, organist na Št. Viški gori. P. Tolmin.

„Iskrice“, v našem listu že naznanjena zbirka pesnij in povestij, našla je — kakor se nam pripovepuje — pri nepristranskih ocenjevalcih dobrih mladinskih spisov povsodi obilo priznanja. Gospoda pisatelja podpirajo in mu čestitajo celó visoki dostojanstveniki, posvetni in cerkveni.

Profesor Stritar, ki je — kaker se nam zagotavlja — sam navdušil g. pisatelja, da se je lotil spisovati pesni in povesti za mladino, profesor Stritar, najboljši naš kritik, pisal je v dan 19. t. m. g. pisatelju: „Iskrice so mi prav po volji; v primerni obliki podajajo otrokom dobrih naukov, ter jim blažijo srcé. L'e tako dalje; želim Vam lepega uspeha, Vam na veselje in narodu v korist.“

Mi nimamo drugega dostavljati nego to, da še jedenkrat opozarjamo svoje čitatelje na „Iskrice“, želeč, da bi se blago to podjetje podpiralo takó, kakor v istini zaslužuje, da bi nam g. pisatelj skoro mogel poslati II. zvezek. Iskrice se dobivajo pri pisatelji, g. Janku Lebanu, učitelji v Avberji pri Sežani po 20 kr. izvod. Kdor kupi 10 iztisov h kratu, dobi jeden po vrhu. Prodajata jih tudi „Katoliška bukvarna“ in Giontini v Ljubljani, ter Coppag & Skert v Gorici.

Zahvala.

Podpisani odbor zahvaljuje se najtopleje vsem p. n. gg. sodelovalcem in sodelovalkam pri zadnji besedi 27. t. m., ki se je nenavadno sijajno izvršila. Hvala presrčna.

V Gorici, 30. januarja 1889.

ODBOR
„Slov. braln. in podp. društva.“

Zahvala.

Trudom p. n. gg. župnika, župana in posebno učitelja v Podmelcu dobilo je podpisano uže za božične praznike pet vreč krompirja, fižola in različnega sadja v svrho, da ga porabi za uboge otroke pri mostu v Pevmi. V isto svrho poslala sta 24. t. m. dve vreči jabolk gg. Štefan Bremec in Janez Kuštrin, posestnika iz Rakovca pri Podmelcu. Za prejete te darove zahvaljuje se presrčno v imenu obdarovanih

V Gorici, 27. januarja 1889.

NAČELNIŠTVO
podružnice družbe sv. Cirila in Metoda.

Javna zahvala.

Vtopljena v najglobokejšo žalost po smrti svojega nepozabnega soproga

Ivana Trampus-a

našla sem tolažbo v mnogovrstnih izjavah sočutja in spoštovanja, izkazanih mojemu ljubemu ranjkemu, in se presrčno zahvaljujem vsem onim, ki so mi izrazili svoje blagodejno sožalje. Vedno bom hvaležna slavnim društvom „Ginnastica“, „Mutuo soccorso“, veteranom in „Čitalnici“ za njihovo udeležitev pri pogrebu.

Velecenjeni zdravnik dr. Alojzij Pontoni naj sprejme mojo najiskrenejšo zahvalo za prijazno skrb, izkazano ubogemu ranjkemu, s katero je znal podaljšati ono drago življenje.

V Gorici, 28. januarja 1889.

ALOJZIJA vdova TRAMPUS.

Slovenski poslanci v državnem zboru imeli so pred vsem pred očmi gmotni interes zatiranega kmeta, zato so se v prvi vrsti poganjali za odpravo desetine in za odkupljenje kmetskih zemljišč. V tem smislu sta delovala tudi poslanca goriških Slovencev Karl Doljak in Anton Černe. Le škoda, da slovenski poslanci niso bili jedini med seboj in da niso delali po jednotnem, dobro premišljenem programu.

Zanimivo je, kar pripoveda g. pisatelj o borbi za slovenske barve. Ko je nazadnje ministerstvo potrdilo belo-modro-rudečo barvo kranjskega grba, bilo je v Ljubljani veliko veselje in meščani praznovali so ta dogodek 3. oktobra z bakljado. Prav poučljivo je med drugim, kako so uporni Dunajčani tudi pri Slovencih iskali podpore in zaslombe, ali je niso dobili: Slovenci so ostali zvesti svojemu cesarju in presvetli habsburški dinastiji.

Ob istem času ko je zboroval državni zbor na Dunaju, bili so sklicani za prvi krat tudi „deželni zbori“ po nekem začasnem volilnem redu. V štajerskem deželnem zboru so zahtevali slovenski poslanci, naj se južno Štajersko pridruži Kranjskemu, ali nemška večina je izjavila, da je Štajerska nerazdeljiva dežela. Ravno tako se je izjavil tudi koroški deželni zbor. V tem zboru sta poslanca dr. Rulić in Milovnik že takrat zahtevala, „da morajo koreški uradniki tudi slovenski razumevati, da naj se slovenski tudi v šolah poučuje, a za odgoj sposobnih uradnikov in učiteljev naj se osnuje v Celovcu stolica za slovenski jezik“. Vsled tega sklenili so učitelji v Dobrli vasi, da bodo slovenski poučevali svoje učence. In vendar koroški Slovenci še dandanašnji, čez štirideset let, nimajo še niti jedne slovenske šole!

(Konec pride)

Javna zahvala.

Vsej oni p. n. gospodi, katera se je udeležila pogreba našega nepozabnega sina, oziroma brata, gospoda

Benedikta Delkin-a,

sedmošolca, posebno prečastiti duhovščini, profesorjem, gimnazijcem, posebno sedmošolcem za prekrasen venec, g. pevovodji in pevcem za ginljivo nagrobnico in drugim, ki so skušali olajšati nam prebritko zgubo, izrekamo tem potem svojo najsrčnejšo zahvalo.

V GORICI, 28. januarja 1889.

Žalujoča rodbina.

VABILO.

P. n. gospodje društveniki **„Goriške ljudske posojilnice“** se uljudno vabijo k letnemu občnemu zboru, ki bo

v četrtek 7. februarja t. l.

ob 11. uri predpoludne v društvenih prostorih, Via Ascoli h. št. 1. v pritličji, z naslednjim

dnevnim redom:

1. Poročilo ravnateljstva o društvenem delovanji leta 1888.
2. Račun za leto 1888 in razdelitev čistega dobička.
3. Morebitni nasveti in predlogi.
4. Volitev 5 udov v ravnateljstvo in 5 udov v nadzorstvo.

V Gorici, 21. januarja 1889.

RAVNATELJSTVO.

Vsakovrstne tiskovine za slavne slovenske občinske urade, kakor tudi raznovrsten papir in vse druge pisne potrebščine prodaja po znižanih cenah

JOSIP PALLICH,

trgovec s knjigami in s papirjem ter tiskar v Gorici, na Travniku, h. št. 6.

PO LETI! PO ZIMI!

vedno se obnese Gaertnerjevo tekoče francosko hitro in svetlo voščilo, s katerim se dobi, **ne da bi trebalo krtačiti**, v 1 minuti **ko steklo svetlo obuvalo**, katerega svetloba **se tudi v moči ne zgubi** in ne obledi, ki dela obutev nepremočljivo in drži več dnij. Vsemu blagu z usnja daje svetlobo, podobno liku, in je naredi **kot novo.** „Edini“ od c. k. poskuševališča za usnjato obrt preiskovani in usnju neškodljivi izdelek, uveden v c. k. vojski, in odobren uže 6 let. Pošilja se: 2 steklenici 1 gl. 30 kr.; 6 steklenic 3 gl.; — 2 steklenic 4 gl. 80 kr. prosto poštnine.

Važno za c. k. vojsko in p. n. konjarje

je Gaertnerjevo patentirano svetlo voščilo (Fettglanzschwärze), nepresegljivo voščilo za konjsko opravo in za jermenje pri orožji. **Mast, črnilo in srednje svetlo v enem.** Podaje vsem stvarem z usnja močno črno bojo in podvoji njih vztrajnost, ker obstoji samo iz razne masti, ne pobledi v nikakem vremenu in je treba reč le omiti, ko se umaže. **Ceno,** ker ž njim se lahko varči; zato priporočeno pri izdelovanji vsem čevljarjem in jermenarjem. **Neobhodno** potrebno **večjim voznikom, graščinam, tramwajem** itd. za konjsko opravo; **izvrstno** za **gozdarje, oskrbnike, železniške uradnike, hribolazce** itd., ker čevlji ž njim povoščeni nikakor ne pustijo vode skoz, ne pobledijo in vztrajajo v vsakem vremenu. Stane 1 kilo 1 gl. 50 kr. Če naročiš 4 kile, dobiš poštnine prosto. Za razprodajalce tudi v zabojih v lesenih škatlah in takih iz kositra.

Opomin. Obe reči ste le tedaj pravi, če stoji na zavitkih moja tvrdka. Zaloge pri vseh boljših kupcih in trgovcih z usnjem in z obuvalom, v Gorici pri **Emiliju Gentile,** gosposke ulice. **Razpošilja vsak dan kemična tovarna Rihard Gaertner,** prot. tvrdka in c. k. zalagatelj vojske, **na Dunaji; pisarnica in zaloga: I. Giselastrasse 4.** Navod o rabi in dopisi v vseh deželnih jezikih

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se vljudno podpisani v napravo **cerkvenih posod in orodja iz čistega srebra, kineškega srebra** in iz **medenine** najnovejše oblike, kot

monstrance, kelihov, svetilnic, svečnikov

itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu bodisi da se mi je predložil načrt

Stare reči popravim, ter jih **v ognji** pozlatim in posrebrim. Čč. gg. naročniki naj mi blagovolé poslati iste **nefrankovane.**

Teodor Slabanja,
srebrar v Gorici, ulica Morelli štev. 17.

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

PIVARNA
„Pri ledenici“ - Eiskeller - Ghiacciaja
Via Stretta št. 3

priporoča slavnemu občinstvu izvrstno hrano in najboljšo pijačo po sledečih nizkih cenah:

kosilo	24 kr.
zajutrek, želodec ali tripe	10 „
„ gološ	10 „
makaroni s polivko	16 „
pol piščanca cvrtega	30 „
pivo prve vrste iz Klein-Schwechata liter	28 „
vino istrijansko črno liter	28 „
refošk prve vrste iz Isole liter	56 „
vino belo brisko liter	28 „

Ob vsakem času dobivajo se tudi mrzle jedi.

Slavnemu občinstvu jamčim za izvrstno blago in točno postrežbo ter vabim preuljudno k obilnemu obiskovanju.

V GORICI, 25. januarja 1889.

Preudana
Ivanka Blansch.

Gospodu **G. PICCOLI-JU,** lekarju „pri Angelu“ v Ljubljani.

Sprejmite izraz moje najiskrenejše zahvale za Vašo **esenco,** katera me je spravila skoraj na kraj groba. Strašne bolečine sem trpel v želodcu brez vsakega upa na olajšitev. Vedno hujšej bolezni pridruži se še zlatenica. Ali jaz in mnogo mojih tovarišev dobilo je zopet popolno zdravje, in to le po Vašej nedosegljivej **„Piccolijevej Esenci“,** za kojo smo Vam do smrti hvaležni.

Josip Tomažič,
c. kr. orožniški vódnik v Pulji.

Lekarna Braunizer

uvaža neposredno najfineje zdravniško ribje olje z otokov Lofonden.

To **ribje olje** je n jbolje in najfineje vrste in **edino** sposobno za zdravniško rabo.

Ribje olje, ki se prodaja v lekarni Braunizer, more se z vestjo priporočati kot mogočno zdravilo in hranilo v vseh mrzličnih boleznih, v katerih prevaguje šibkost, kakor **sušica, škrofoli, rahitizem, gnitje kostij, tori po vratu, šibkost pri otrocih.**

Najbolje zdravilo, ki vrača moč pri okrevanji od težkih boleznij, kakor so **mačuh** ali vročinska bolezen, **milijarja,** itd. itd

S tem zdravniškim ribjim oljem, katero, predno se razprodaja občinstvu, **se natančno razkroji in preišče v kemični delavnici moje lekarne,** pripravlja se
ribje olje z železnim prahom ter
ribje olje z jodom in železom.

Najbolja gladila za zobe onemu, ki hoče ohraniti zdravo in lepe zobe ter dati ustom prikupljivo svežost in prijeten duh.

Prodaja dišav ali drog — kemijskih in zdravniških izdelkov — zdravilnih posebnostij — naravnih mineralnih vodá — izdelkov za ranocelsko zdravljenje — stvari s prožnega gumija in vulkanizovane robe — pasov čistilnih brizgalnic vsake vrste — prožnih nogovic — zdravniških mijlov itd. itd.

Samo v lekarni Braunizer
v Gorici, Franca Jožefa cesta, štev. 6.
Naročila za deželo izvršijo se hitro.

Želodčne bolezni
hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izvlečkov itd itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letečimi besedami, ni druzega ko prevare, pogosto še škodljiva.

Samo **jeruzalemski balzam,** uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne živce, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabarbara, korenike, ki je sploh znana po svojem prebavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerednega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnjusu, riganju, zabasanju, hemorojdalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni **G. B. Pontoni** v Gorici.

V TRSTU pri **G. B. Rovis,** v KORMINU pri **A. Franzoni,** v TOLMINU pri **C. Palisca.**

BOŽIČNO DARILO

Narodna Knjižnica I. zvezek.

POBRATIMI

Roman Spisal dr. J. Vošnjak. Elegantno vezan **1 gld. 20 kr.** Dobiva se v Ljubljani v „Narponi tiskarni“, v Gorici pri knjigotržcih.

ZA KOSARNO ŠT. 9.

K lepemu čevlju.

(Alla bella Scarpa).

Zaloga izdelanih obuval vsake vrste; došlo nam mnogo plesnih čevljev za gospo, kakor tudi salonskih čevljev Molier; najnovejše iznajdbe za gospode. Tekočine, ki dajo obuvalu lepoto, kakor hitro voščilo, Sopatöl, lik, kapljice itd. po 40 kr. steklenica.

Samo „pri Lepem čevlji“ za kosarno št. 9.

G. & M. COCIANCIG.

Izdavatelj in odgovorni urednik: M. KORŠIČ — Hilarijanska Tiskarna v Gorici.